

L I E T U V I S
R U Z I S T E N C I S
K O Y O S

1 9 4 4 - 1 9 5 0 m.

D A I K O S

Partizanų himnas

Ary sningo, lyja, nakti - diena
 Ar šaltis hausto mus,
 Žinau abū išisvėn kelią vieną,-
 Kovot dėl jos ginklu.

Mes, partizanoi, vyra į vyrą,
 Mes viečočiai miškų,
 Ar dailei skambė, ar žvinoje byra,
 Nune viendos rozu.

I pergalę ryžtingai žengiam,
 Širdis pilna garbės,
 Aplink granatom apsinpengo,
 Ranka nešudarebės.

Draugai ir ryžtas spindi aiškiai
 Akyse ir veiduose,
 Volia nenugalime reiškian
 Tėvynę atveduot.

ATSIŠVIEIKINIMAS

Liki sveiko, mergyto mano,-
Rūmante žiedu laisq burk,
Man gi - likimas partizano:
Liandienė ūgio ryt - kitur.

Peduoki savo bulta ranka,
Leiski pažvelgti į akis,-
Ir všĮlandėlė ta, nore monka,
Lik man brangiausie etmintis.

Išalinkiu eš kaip koks Šeštasis,
Nane priglaus tamsi naktis.
Ach, kai nordėjau vilei,
Ir grįšiu - jei tik ne mirtis...

Klaipėsiu tėviškės laukusose,
Juos drasciai ginsiu kovose.
Ir vienkart gal sužinosi,
Kod eš jau tiec HKVD...

Žydės vbl vaerros nušainės,
Nauji galių žiedai subrpa...
Pamirši te, kuris dėl Tėvynės
Neteko visko, net baves.

Bet nelindėk, nes tai tik Žodžiei -
Jie kaip miračan, gal praein?
Grįšiu tada ir mano žodžiuoj
Skembės deinlės vekarais...

1946 m. sausis

TRUYNI

/pažal "Dėl tavęs mylimoji..."/

Dėl tavęs, o Tėvyno, Šiandien sė kovoju,
 Dėl tavęs, dėl tavųjų vaikų.
 Dėl tavęs ir gyvybė statau į pavoju,
 Tavo leisvali kelius tuo grindžiu.

Vinsde, net sapno, apie leisvę savojoju,
 Apie leisvę girstujų namų...
 Niekada ar verkiu, ar juokiuos, ar dainuoju,
 Nepaminišiu tavųjų vergų.

O po to, kai tauta bus laisva, be pavoju,
 Kai nebūs jau kovų nei vergų.
 Ne, kada atsires daug balsingu heroju,
 Kurie nicks pinigų ir dvarų...

Bet vistiek nei kovos, nei vergų nė nebūju,
 Nes tave, o Tėvyno, myliu.
 Ir tegul persitai jauciu tuos nandoja,
 Man vistiek, dirbu tiek, kick galiu.

1965 m. gegužės mėn.

DUBYSOS SLĒNIŲ PARTIZANAI
/ pagel "Kur statės krantai..."/

Kur statės krantai ant Dubysos,
Kur šlaunes banguoti miškai -
žygiuoja vorelė ištinus,
Rūke dingete žinganių sideo...

Nemuno jū nienek nelaukis,-
Sieubingo ten nukas mirtis.
Motulà ir nesè išėjo,
O tòvas užmerkò skis...

Kas vakare Saulè kai leidžiø,
Kažkur ten nesidì daina...
Jounutè mergaitë ūtiespleukë
Nulideta kelko laukdama...

-Kur jis ir kodèl nelenko? -
Skausningai suvirpa širdin.
Gal kita jis ten pamylèjo,
O gal ji sutiko mirtis?

Bet ne - jis tebèr gyves,
Tòvynei jo plake širdie.
Kai tòviškèj nebua vergijos -
Tada mylimasis sugrið,

1945 m. kovo mén.

ŽALIEJI VAHAGAI MIŠKE

/ pagal "Jau mokyklose nutilo..."/

Subaliavo nedžiu lapai,
Sodus apdengė žiedai.
Vargo ir kančių daug matę,
Atnigavo vanagai.

Ei dum dum ei dc, valy valia
Vaezra Žalia. /priedainis/

Kas iš armijos paspruko,
Kas pasibaigė šiuðai.
Ir kantrybės kas pritruko -
Prieglobstis visieno-miškel.

Koks gyvenimo miškuose
Jūs nežinot visiðkai.
Tik laisvi iš jų sugriðę,
Peponekai tai vanegai.

Medžiai klano, laužai emilkate,
Skembė juokes ir gindai.
Bégo dienos neprailgta,
Vis trupė ja nė vargtai.

Ir kai laisvo pasikviesim,
Vargos like tik napnuose.
Miška gerbein ir mylësim,
Like dëkinge jan tauto.

1945m. liepos mėn.

VAKARAI MIŠKE

6.

Sūčalavo medžių lapai,
Bodus apdengti žiedai.
Vergo ir kančių daug mata
Miškenų ronkos vanagai.

Ri dum dum ei de, ei vely valia,
Vasara želia.

Kas iš arai jas paspruko,
Kas peribė ligą bändėt
Ir kontrybės kas pritruko,-
Vlens priglaudė miškei.

Ri dum dum... skanba ju deina.
Koks gyvenimas po miške
Jūs nedinot vieškai,
Tik laisvi iš jo sugrįžę
Pasakos jums vanagai.

Ri dum dum... vergas ir daina.
Medžini šlamo, paukščiai šulinia,
Skanba juokas ir ginklai.
Bėga dienos neprailgo,
Baigiasi ilgų vergai.

Ri dum dum... vergi jau gana.
O kai laisvėn mes surišim,
Vergas lika tik ašmuose.
Miško gerbeis ir lankysim
Likę dėkinga jox tauta.

Ri dum dum... džiaugsmės tado.

PARTIZANŲ ŽYGIAI
/ Pagal "Mūsų knopę kai išeina"/

Partizanai mišku eims
Ir tyliai nidaunuoją daigrą
Nir lietuvi, nir žinai,
Žengia broliši venagai.

Nes tėvynę etvaduosis,
Vėl šydač gėlės laukuose.
Kai išvyceine priešus,
Vėl sugrižia į namus.

Kai tėvynę prieši anugis,
Bolševikų žvyras staugia.
Mūsų ginklai tol žvangės,
Kerčio kraujas koltekės.

Plieno gretos surikiuosim,
Linkamą daigrą uždainuocim.
Riaim vyrai ir vaikai –
Būgn tie dvasios ubagai.

NAKPIES ŽYGIAI

8.

/Poem "Sutemos temoi naktušelis"/

Ateis temo naktušelis,
Mūsų brangi motušelis,-
Lygin iškeliausin,
Bolševikus pjausin.

Jei milioninkę sutikain,
Gyvo jo jau nepaliokin,-
Kac žmones kankino,
Laisvė tenčino.

Gal užėmuis į Širšynę -
Istrebitelių būstine,
Kurioj pardavikai
Valgo duonę dykai.

Už jų kruvinę plėšinę
Ir už gaudynę jaunizo
Miškan išlydėsim,
Švinu užmokčiai.

Rusai mūsų tenbaugina,
Jie tik šenę mūs emerdina,-
Juk ir per "oblisva"
Mūsų nepagavo.

Už išniekinta ginting
Ir kankinės tėvyne -
Mes žvontai kuriausiai
Iki laisvės gausim.

Kas daiuos Tau, Tėvynė, laisvės daina?
 Kas sutirpdys vergijos panėlyje plieną?
 Raudonasis teroras viską ne ikiindamas elina,
 Net krauju psearuvo lietuviškų erinių velėno.

Daug Tevo geriausią sūnų laivo antugo,
 Daug kalėjimose bado šneklos pagrobė...
 Daug antkapių lygiuos leukuočiai tūnugė -
 Daug ašarų augarė lietuviška drobės

Daug žiedų be laiko, be laiko nužydėjo,
 Nu motinų ašarų ištvinio upės, jūros...
 Daug karžygių kryžkelėj rankos sudėjo,
 I erštantų beiðri rytą...

Galvoe, dengia motinų vien gedulo skaro,
 Nu ašaromė skausmas molišas prie koso.
 Ar nuša tėl téve, ar sūnų jų varoas -
 Maldo į Aukštaitių jam ašarom tapo.

Už Tavo, Tėvynė, daug širdžių meldžias,
 Tau pinax laisvės veinikų verguose -
 Nupinciu Tau ji per klijonas klaidžias
 Ir įjmet Tave veinikuoniu!

Priešekiem nes, gręži Marijos Žeme, prieš altorių
 Belaisinėnai tėvų leukų, nuo bočių apdauantu
 Žegu degin, žudo, kankino kiek nori -
 Vistiek jau greit eurengim laisvės nuotę!

Tad odkilt jus lietuviškuju gojų berželias,
 Vergijos rūbę plėkykit vėjeti padangėj.
 Huojuokti, Žeme, - džiusugumo naujė kelias -
 Nei erinių sūndas, laisvės kelią Tau žengiam.

PARTIZANO ILGĖSYS
/ pagal "Jau ruðuo atėjo" ... /

Pavasario atėjo ir jo gražios dienos,
Leisvos partizanų miškuose gyvend.
Vargo iðkankintos, leisvės pasilgę,
Veidas ilgėsingos Eleduone spindė.

Ach tuo gintas sodžius, sydindžiis derželis,
Sužavėjo širdį, širdį tarp ūiedų...
Tad siela neriusta vakarinei spindint,
Prisiminus laisę meilię valandą.

Ach neverk, nergelė, neliudok prie vartų,
Aš nebesteisiu liepu takeliu...
Jeu nebokalbésiu tū meilių žodelių
Ir nebekortosiu, kad Tave myliu.

Jeu gaus tuo meilięs, jeu gaus tū žodžiu,
Gal kada dar leimti mūsų neaplentka.
O dėlbar už laisvę ir už gintę sodžiu,
Mano tvirtos rankos priebui mirti renge.

1945m. kovo mėn.

Ar matai, knip kenčia povergta Tėvynė
Ir kaip gallini verkie motina sūnaus,
Tiktais nevytysi verkiensio karžygio,
Lūstant už Tėvynę lietuvių drąsas.

Ak tie mūsų brolii, tie kovos draugai,
Sušaukėjo širdžiai liūdinčio žmogaus.
Aš nuskinėiu žiedą, puiku antros žiedą,
Popuošiu krūtinę Lietuvos sūnaus.

Sutemos apgeubis rasotus pielevius,
Iš danguos išnyro didelis mėnuo,
Pro eglių kamienus ir heltaisias pievas
Išlenda šešėliai su drąsa velduos.

Draudžiai ir ryžtingi su ginkais rankose
Bina jie per pievas terp lygiu laukų.
Bina jie vaduoti brangiosios Tėvynės
Nup nuskolių rankų ir skrebų gaujų.

Nosteis, mergaitė, jis pas tau pakluonėm,
Berninė širdelės vekaro karoj.
Ir nebenuvėjos i su helton romundė,
Nešuibždės jo lūpė, kad laimė netol.

Kartais prisiainsi, parimus ant rankų,
Savo jaunes dienia, preleistos drauge.
Prisiainsi drauge, krituci nuo kulkų,
Prisiainsi niegont ji šaltom kape.

GIRIA ŠLAMA

12.

Girio ūlons, vėjas ūlia,
Verkia rudenio naktis.
Ką naktis tamioji klepin,
Tik ji viena pasikyn.

Iš krūtinės veržiasi tonai
Lyg rudenė liūdės daina.
Iš erdvės nu tonais kyla
Leiavės trokštanti dalis.

Plėkia skausmas jauna širdi,
Tamei kapas ir naktis.
Der viena jauna gyvybė
Vėl nuevyra į smiltis.

Partizanai rūočiai žvelgia,
Grunia priešoika rūsti.
Karšum griuusmas kyla žodžiui:
Išdevikams tik mirtis !

Judo grōžis pirkę laivę,
Droba dėl savo dalies,
Ir, prulijoj brolių kraujas,
Nebegrižit atgalies.

Nebe vienae kyla kapas,
Kraujas grūja laisvei kelium.
Iš kančių pakilus laisvė
Šviesą rytnetį pabus.

Kilo iš kapo partizanų
Leiavės angelas skaičius,
Ix kapus didvyrių laimine,
Krauju laistytus leukus.

Saulutė į vekarus ruošė,
Išnėjoti giriros ir pievos.
Vaidelij man ašeris puošė,
Sakieu eč giatinei sudievu.

Ačių jounas veikino pro Jau
Pro savo giatuosius namus,
Būtū liūna deinėlė skambėjo,
Nameliai, palieku eč juc.

Sudievo, nemonoti tubaitė nameliai,
Sudievo, ir šalieji leukai.
Sudievo, juns nenieji tėveliai,
Palieku verguos anžiniai.

I mūsų Ženolo pripludo
Visokių čekištų žinurių.
Savieji mūs išgamos ciulių:
Tėvynę perduodame jums!

I kovę prieš juos mes išėjom,
O laimę palieka čionai.
Ar vargo, ar laivo būdavii,
Tėvynę mylėsim karštai.

Ten niekūni, kuris pardavė savo Tėvynę,
Kuris giataja Žemę po kojų pamynė,
Kuris džiaugina akusmaitis mūsų brolių ir
Ten kelkose švininės tikrai negailėsiai.

/Prierušas prie kito eilėročio
varianto/.

Jauna senė ant grėblis perimta,
Predolgaliai jai kvepia lankoj.
Jonas ilgėj daino pakelis,
Kai Kygiuojo lietuvių kovos.

Joc darželyje rūtos Žaliuoja,
Prie upelio - lakštutė tylisi
Neilės ilgėlio daino deinuojs,
Partizanai Kygiuojo drosieji.

Mie išėjo Tėvynėn pamečti
Islevo, brangia kaip šiedus obels,
Kad galėtų vėl rūtos Žaliuoti
Ir daine vėl ekambis Lietuvių.

Juk nes tikim der steiti romią.
Greit išboga bolševikai kraugėrini.
O romuonė baltutė prie kelio
Vėl Kydės ir Hypocisie Isleval.

Neseniai tai buvo prie Nalio upės kranto,
Pirnėkert kai teve pažinai,
Bet dabar toka laikas, reikia persiekirti,
Nors aš tavos pažrūti negaliu.

Nors vien vargai po mano kojom klojos,
Mergaitė, tu to vinko neaušai.
Kai buvau Išsavan, man mylėti troškai,
Kai es varge - tu mano pamiršai.

O nepamiršk - už laisvę jis kovoja.
Daug žuvo brolių, gal prečius ir jis.
Nieste gulės, kaip daugelis gulėjo -
Nurengtos kaip plėšikos, žmogžudys.

Nesityčiok, verčiu apverk pensōjim
Ir viską tvirtai laikyk širdyje.
Dėlnyčioj, prie ūvento altorius,
Tu pasimelsk skrštai už jį.

LAISVĖS KAINA

/Pogal "Kos lengiam su saule"/

Dėl ko tau, tėvynė, taip liudina?
 Juk greitai tapai leisva.
 Dėl ko gi austingo šypsens,
 Kur dingo tavo daina?

Skoudū man, nes tiec tauta
 Pekibो sinubo ranka,
 Kad kruojo eukonis ir kančia
 Aptemo laisvės sudra.

Kors leisvės diena ir netoli,
 Bet kam gi ji taip brangi?
 Kam alegia tokia sunki dalis
 Karsuolius i- jų Keines?

Murinki, tėvynė, tu mano,
 Ir priešo tu nebijoja
 Gine tave narsieji partizanai,
 Grūn priešo piktai planai.

Ogi Kėsin, betgi už tai
 Kris priešo ūmų pulkai.
 Juk leisvė tik bus tikra,
 Kai kruuju atpirksiu je.

ŽUVUSIAM DRAGUI
/pagal "Miegok, miegok..."/

Užaugai tu kaip plienas tvirtas,
Lieknas kaip liepa, kietas kaip uola.
Ir supratisi, kad tau yra pasirkita
Gint savo krašta karūggio drėgas.

Kovojai tu, nes laisvės tenorėjai,
Nes tu metei, kaip vergata žmonija.
Kad atėjusiai bainūs, sužvarbijo,
Tetrokštai tik, kad kūtų mūs teute.

✓ Tu išėjai į partizanų kelią,
I jis žengai su džiaugamu ir daim.
Tu palikai motulę ir mergelę,
Sakai: "noverk, lydāk su šypsenos".

Bet tu žuvai, krauju žemę aplieisti,
Kovos draugams sudie dar paskei.
Visas jago tu paaukojai laivei,
Bet laisvo krašto tu jau nesetei.

Liudi tavęs motulę ir mergelę,
Niūrus paliko be tavęs draugai...
Bet jie už tai, kad priešas skriaudžia šal
Prisiekė tau kovoti mirtinai.

1945 m. balandis

GULĘJO LIETUVIS

Gulęjo ant gatvės lietuvis,
 Jo kreujas libęjo purvo.
 Saulutė veide jo spindėjo
 Jo verkė močiutė sene.

Lietuvitis jan veidą masgojo,
 Vėjelis ji glostė šilkai.
 Nektis tamsum jo raudojo,
 Mergytė, nelauk jau tu.

Verpal jau negaudžia, negroja,
 Nelydi jo nieka į kapus.
 Varnai jau ekia iškepojo,-
 Močiute, tai tevo nūnus.

Kada vėl skubės laivys šovisi,
 Lietuvius į kovą palenkė,
 Nekilis tik nuo gatvės lietuvis,
 Į kovą jau jo neprišenka.

Plečiai tekanba partizanų deina...
 Kas myli povoju,
 Su tuo mes dainuojam -
 Partizanui kova vien juokai.

Pirmyn, kai pričiai sutinkan, pirmyn!
 Už mylią veda,
 Kar pergalę žada,
 Mes puolos lyg vėtrou ugnin.

Grožu, tarp ošienčių girių grožia...
 Čia vyrai kaip plienas,
 Ju šukis tik vienos -
 Kovoje laimėt arba žöt...

Ramu, lietuvišken godžiuoj ramu.
 Čia visos mergaitės,
 Šonės lietuvaitei
 Nuo laukie ir ilgis karštai.

Gorbė, šuvusiens brolius garbi.
 Karšiuočius kerkygius,
 Ju derhus ir Kygius
 Tėvynb per anžius minbos.

Kirtis, skrebams išdovikanc mirtis.
 Visus raudonuosius
 Eno žonai nušluocia -
 Nedrįs jie daugiau nus kenkint.

Kentek, gintoji šešlė, kentek.
 Išauč lūnevbs rytas,
 Bus pričiai išvytes -
 Pekili vėl laicva Lietuva.

Zinok, noruus partizane, zinok.
 Noro kaip nua vedintu -
 Vegias ar banditais -
 Kerisi Lietuvos ezaus mes.

BROLIAMS SEPTYNIEMS

Jūs žuvot tada, kai atgavo vėjai,
Tenu ūlia dengė ūkans juode.
Ta Vėlinių ryte - tylisi varpas goudė,
I miške skubėjo bučelių gruja.

Miškas verkė savo tylia, sena rauda...
Suknieso eglutė kulkos pakirste.
Tuoju krito: Tigras, Žuolas, Rukas,
Pravirko berželias raudona pute.

Susisbevo miškas, lenkėsi berželias.
Viesulcas, Riautis kovėsi narsiai.
Klaustingai pakirsti krito tarp višovelius,
Lėpos sušabėdėjo - audiev juna draugai.

Bustojo svaidė kulkos automatai
Pro kisurynas dvelkė smilma tyla.
Prie takelio pievoj Šerėm, ir Ozo
Giltinė antiko, besotė senos.

Ir suklupo maldai beržni, eglės, pušys,
Drebulėtė lieknė ir noselisi tryna.
Dėl Tėvynės leisvės ūlia septyni žavot...
Athranda Saulutė, ka ji paneckyo?

1950.VI.15.

Žuvo 1949.XI.1-2d. "Rokas" - J. Kemeiklis
Drobėlių miške, Anykščių rjn.

Partizanui Žilvičiui

Pušia vėjas, nedžiei kaiką šlana
 Ir pravirko beržas pakelbėj.
 Širdžieji skausmas, akys ašarotos,
 Oi liūdno žinelių motute atėj.

Kai tancos šeštoliai dengė ženę
 Sūnus krito nuo pričių kulkos
 Ir suklupę tėviškės žinelių
 Pabučiove šaltę veidą jas.

Virš beržyno verkių debenėliai,
 Verkių žvaigždės ir tarsi naktis,
 Kad svejoto ryto neaulauken,
 Neatys motulių jų laisvą.

Neliudėti jauno geserėlio,
 Nerynok po stiklo langeliai,
 Neaulaukai mylino brolielio,
 Nesugriž jis miško takeliai.

NEDŽINOMAJAI

Atlikęs pareiga Tėvynei,
Kovos lauke tu praežuval.
Norū mums į laisvę kelią skynesi,
Nešino nieko kas tu buvai.

Akis ne motins užspaudė,
Prie kapo neverkė Šeime.
Kovos lauke patrenkės griaudė,
Rendojo rūkšnos rūduo,

Boateli prie kapo nylinoji,
Nes ji nešino,kur tu esai.
Tau motins Tėvynė tapo,
O broliški,sesės,mes vieni.

Tauta tau gražų verdę skyrybą,
Nedžinomu kariu tapai.
Garbė per eidius tau didvyri,
Mirtin mums laisvę atpirkai.

Atlikęs pareiga Tėvynei,
Karsus kary,tautos cūnau.
Tu užgesai,kai laisvę švito,
Laisvės kovo,bet ne sau.

Tyliai dūžgia staklės, Šeivos ačuolinės,
 Tiesies plonos gijos, taip lengvai, lengvai.
 Rankšluosty išaušiu – Lietuva Tėvynė,
 Tu didvyrių Žemė, mes tavo vaikai.

O kada Žemė, bus nuo kraujo oti,
 Kada tu pareis i miško tokeliu.
 Atnešiu tau vandens molinias gnoty,
 Duosiu nusiluostybt, rakšluosdžiu dailiu.

Vėl jukais daržely Šelionės ratelės,
 Vėl žydės po lengu balti jazminai.
 Gisus prie ūždies sėnu sena motinėlė,
 Sėnu partisaņą – Lietuvos tanką.

Išaušo šiltas pavasariočlis,
O bernušeli, ko užgesai?
Ar nusibodo Tėvynę ginti,
Raueus miegelio, ko užmigai?

Pervarbė Širdį plieno kulkelis,
Užmerkei savo žydrinę skia.
Buvai didvyris tu bernušeli,
Liudi Lietuvos visę šalim.

Paguldbė tave ant oknentlio,
O Šaliai tavo kraujuo klenai.
Neeteina tėvas, nei motinėlė,
Nei tevo broliai, noruše arai.

Paguldbė tave ant oknentlių,
Niekas nepapuoč grabo lenteles.
Ir paleidojo į Nemunelį,
Nes pagailėjo tau Lietuvos.

Saulutė leidęs vakaruos,
Mergaitė valkšiliojo verkėnus.
Atėjo sena motynėlė,
Ranino verkiandią dukrą.

Nevert dukrą mano jaunoji,
Ne viena jis pasaulį yra.
Jis būdavo dažnai eterinis,
O jei sugriūs, tai neužmirš.

Nebesugriūs, brangi manyste,
Tei nujuodžio mano Širdis.
Išduos jį niekšas išdavikas,
O bolševikai jį nušun.

Oi ginkle,ginkle mano teliusis,
Jau nebenioli mes čionai.
Eisiu į Žalieja girušę,
Kur pasilikti mūsų draugai.

Želioj girėlėj tarpu krūmų,
Kaibi paukštelių aušiulibė.
Dar teve ginkle, labai mylėniu,
Nes tu tik vienos man likai.

Prašydo pirmos melevos ūibutės,
 Pauskėliai dainas skriejo linkomai.
 Tėvynės ginti išėjo broliai,
 Tylūs, bet norečia kaip užkalži.

Lange perino senu motulė,
 Ir mergučių liko vieno.
 Jins i Žinojo, ko vėjai siuto,
 Kad partizano sunki delis.

Iniršęs vėjas siuto ir staugė,
 Draskė ūibnuoklių melavus bledus.
 Kyatojo ginklai, sprogo granatos,
 Lydiųjų brolius tam siais leukais.

Kiegoki tyliai, tu, partizane,
 Savęs gintojti šalia liudės.
 Palioj jaunystėj padėjus galvą,
 Lietuvą laisva visad regė.

MOTINA I
/ pagal "Iš ryty šeletėn.../"

Vargsti Tu močiute,
Balsu Lietuvoje.
Pričepi kaip pociute,
Žudo ir terioja.

Fave daug kankino,
Daug skriaudu Tau darb.
EGbu ksedlesiniu
Iš nauj išverb.

Vargas favo veido,
Roukėlėn ižvagojo
Girdint šūvių aida,
Akys Tau renojo.

Neliodok, močiute,
Kors Tau čirdi gelia.
Kerandok, jei žosiu -
Skinians latevei kelie.

Tai suke Tavynei,
Kuria Tu eukojti.
Žodžiui paskutiniui -
Jei ix Tau brangioji...

1945 m. Kėdlos

Tu kaip sesers darželio rūta,
 Visuonet gyva ir šalis.
 Uždėjo pančius mums rekrūtų,
 Val auka baimė, nežinia.

Pro debesis Saulutė branda -
 Tokia nelinkusi ir blanki.
 Lietuviai vietas nešurandę
 Gistoj sodyboj ir miške.

Prie kryžkelių smotkeliai žigri
 Kick daug rugisgelių žiedų...
 Prasidusios pakelis kepurę
 Išvytas brolis iš namų.

Pelsukėj ūdi melevas lino,
 Aukštai Širena vyturys,
 Kad vargo nustū Tövynel,
 Atvertu laisvón völ duris.

Bet völ Kydös Tövynės Žemė
 Skeidrios jaunystvės žiedeliu.
 Dušvin dangu, nkaunamis atjemos,
 Grįž trentinių tėvų keliu.

Toli už girių leidac Saulę,
 Dainavo broliai ardami,
 Dainavo tėviškės ertojai,
 Juoda Ženelė veredami.

Išmokei, nötin, dengun malstis,
 Mokei mylėt tėvų kapus.
 Dažnai pasiekdavai legendą
 Apie paskondusius dvorus.

Bet lauk, motule, aš sugrižiu,
 Sugrižiu tevei išbučiot.
 Kaip gera būt pas tau, motule,
 Kaip gera būt, pasisvečiuot.

Stovėjai, nötin, tu prie vartų,
 Kalbėjai – vakaros grėkis,
 Bet nelinojai, brangi motule,
 Iš kurios pusės vongos atplūde.

Toli už girių leidos naujai,
Dainavo brolių ardami.
Dainavo tėviškės ertojai,
Juodą arimą verdamai.

Sėdėjai, nes, tu prie vartų,
Sakai, kad vakarais grošus.
Ir per naktis tu noniegojai,
Ant rankų supdama veikus.

Žinau, kad nokių Dievui meletis,
Nokių mylėt tėvų namus.
Dažnai pasakdavai legendas
Apie paškendusius dvarus.

Debar tau ilgu šalim sodžiuoj,
Ilgu išklydusių vaikų.
Ir vakarai perdang nuobodūn,
Be džiaugimo, n juoko, be dėmų.

Bet teuk, motule, greit užgrįšiu,
Uzgrīšiu tavęs išbučiuot.
Knip gero pas tavo, motule,
Gero pabot, panisvečiuot.

Ko išenpjoviesi ligdosi deinuoja,
Sustojo pradalgios pličiuos?
Tauta išniekinto dejuoja
Mirties vagonuos užkaltuos.

Prie kelio vieškelužio viščo
Tėvynė reudo kruvino.
Nuo kono nerškiniuos nuplaše,
Retežiuos ekobanti deine.

Daug brolių budelisi vekirto,
Daug išplėšė jaunu širdkių.
Tavo, šeile, bra gis tvirte,
Apliejo Neuna krauju.

Kaip taryk rinkos savanorių
Ir senos tėvai, ir sūnus,-
I didžia kovą ējo broliai
Už gintą Žemę ir namus.

Tėvynė lyg rūta deržolio,
Skubės laukuos leisvai daina.
Kandios, vergu ir lisivės kelia
Xočė į leisvę Lietuvą.

Manyte mano miola, brangi,
Bereik tu mano guginais.
Kada sugriūsiu eš iš kero,
Bei tu, nei eš to nežinsau.

O jeigu Žosiu terpu broliu,
Terpu broliu, brolių milžinu.
Tado, motut, nebegirdėcim
Iš mano lipų jau deinu.

O jeigu Žosiu prie Šventosios,
Kur bengon deinos man deinuos
Ir beržen, verkdamos prie kelio,
Paguodas žodžius man ničniuos.

O kai stais pavasarėlis,
Sode gegutė užkūkuos,
Žinok, motule, kad eš Žosiu
Lietuvos ošiončiuos miškuos.

Kai mano krauju laistys gatvę,
Tai tu, motule, pergudot.
O jeigu gailėsi tu nūnelis,
Tave Dievulis vien paguose.

Kada gulēsiu eš ent gatvęs,
Bus daugel, daugel pajuokos.
Žinok, motule, kad žuvau eš
Už Šventę Ženg Lietuvos.

O jeigu būsiu neprazuvoe,
Leimėsiu kovę su daina.
Tado, motut, jau tau dainuočiu,
Kes völ bus laisva Lietuva.

Svyras varpos pris lo takeliu,
Išarp keliu pušų.
Gintajai tėvų ūlalei
Leilavo parnešiu.

Verkis suoliė apiebluscas,
Verkis Lietuva –
Sūnų ošoroms nuprasantie
Motina sena.

Suveryste dang už grėtų,
Smilksta be šviesos,
Pasiliigo nuruočotom
Pievoe jų dainos.

Gulds krolę jie ne viena
Niesto vidury.
Kaudos kraužujo šiančią
Lietuva graži.

Trentinių kelias kertojas –
Jų kapoia Šventė.
Priebū paverpta valtoja
Kenčianti tauta.

Ak neverk, motule, kad prie Kūčių stalo
 Šinot viena (vieta) pasiliuko tuščia.
 Ir nelsuš iš rankų tau balto plotkelės
 Tose, kur pernai laukė ir dar buvo čia.

Aš Žineu, tu nėsi poterių kalbėti
 Prie užtiesto stalo su viena Žeina.
 Neno prisimins, tu gailiai roudosi,
 Ašerac nušluončius skepeta belta.

Tuščion meno vieton dėki eglės žakę,
 Iš to pat eglyno, kur mažas žaidėjau,
 Ir uždekl mašytę Kūčių stalo žvake,
 Tu tai padarysi, aš tikrai žinau.

Ak neverk, manytė, juk nėci ne vienas
 Toli nuo giutinės, nuo giutų namų.
 Daugiau nebevalgye šitos vekurienės
 Toli nuo tévynės, Sihiro leukuos.

Tamei naktelė,audringas rytas,
 Kine lietuvis iš namų išvytas.
 Oi gaila,gaila Lietuvos jauniso,
 Kad taip netaisingai į karužę imo.

Zino lietuvis ir nežino nieko,
 Kad jen gyventi nebedeug belieka.
 Oi gaila,gaila Lietuvos jauniso,
 Kad taip netaisingai į karužę imo.

Rusai man Šeudo ir išveikt ketina,
 O mes,lietuvių,cisim į eglyna.
 Oi gaila,gaila Lietuvos žmonių brangios,
 Bet dar labiau man gaila savo mylimos.

Anoj pusėj krūno pasigirdo šovis,
 Krito partizanė,aukštetas lietuvis.
 Oi gaila,gaila savo mylimos,
 Bet dar labiau gaila tėviškės brangios.

Gaila sesušiu,gaila ir broleliu,
 Gaila mergelės ir brangių tėvelių.
 Oi gaila,gaila savo mylimos,
 Bet dar labiau gaila tėviškės brangios.

Ko palinkot, kilvišiai, prie kelio,
 Kam nuleidot žaliessine šakos.
 Sudūnojo jaunieji broliai
 Laisvės dalę tėvynei parnešt.

Ko jūs, vėtruo, rūstaujat po šalį
 Ir kam laužot viršunes klevų,
 Kai broleliai balnoja žirgeli
 Ir išjoja gint ūmės tėvų.

Jeu gane ašarolių prileistėm,
 Lik, močiute, aš joju drąsus.
 Už taip didelį ilgėnį laisvės,
 Už gyvenimo atcittį mūn.

O kai grižiu pro tėviškės dulkes,
 Akmenėliai po kojų kerės.
 Su deime mergušolės su tulpėm
 Pasitiko į skia pažiūrės.

Nepernešiu skenoje nei aukso –
 Mūs šalis ir be turto graži.
 Jei manęs mylimoji nesulaukesi,
 Neliudėki lange ilgėny.

Aušta sušrelė, bus gražus rytas,
Kine lietuvis iš naujų išvytas.

Ant pečių ginklas šaltas plieninis,
Kine vaduoti savo ginstinės.

Žalies girušė vienus priglaudžia,
Ke tiksi priešo ranka prispuošia.

Jei piktes priėšas liet ūia pabendo,
Ego ginklai eštrūč jame skaudžiai ka-

Už skausmuis,varge brangios bėvynės
Kerštu liepano ja nūnų krūtinės.

Geriau yra kautis ir kovoj žoti,
Nogu per emžius pavergtam būti.

Kaip šiedes rugisgėlės
Žydėjo dienos mūn.
Daine lig saulės kėlės,
Skambėjo per laukus.

Bet kraštas nudejavo
Raudeas nykiss visas.
Paeviro laukuos javas
Huo rytmėlio raseos.

Iš Volgos, Obės toliu
Atelinko kraugrisi.
Liudneli Šnerai Sventoji,
Vaitoja Panorisi.

Ir kraštas nudejavo...

Lietuvi jie po koju
Mindžiojo be kaltės,
Savėnas stebess sukoje
Gyvybes nekalta.

Hūs kraštas nudejavo...

Praalinko dveji metai
Lyg copnac tokis šiurpus,
Kaip kruvini verpetai
Siulia šalčių mūn.

Ir kraštas nudejavo...

Bet greit augriš laimė
Ir laisvę auzerba,
Jau laisvės varpo dūžiai
Ateidi nuo keries.

Mirgės lauknuose jeves
Huo rytmėlio raseos,
Ir priešas nudejavęs
Pabeiga dieną savas.

Mokyte, neverk, nepadėz Juk rauda,
Bet laimink prieštęsį ūgti.
Pakila iš vergijos narsioji tauta,
Juk laisvai bledai jau pralýdė.

Šintai nore jau krito narsiuju ašnū,
Mes likę už juos atkovosim.
Mes laisvę pernešim ant savo počių,
Plašikems čia vietos neduošim.

Čia didvyrių žemė, ne druskų šaltis
Ir mirtis mes už ją nebijošim.
Dienos po dienos tikrai laisvę augriš
Su pergale ant druskų josi.

Tod laimink, mokyte, karžygiam tautos.
Už laisvę jie mirti išėjo.
Jų ūgysis dideliuosis tauta visados,
Juos laisvins ranka Sutvėrėjo.

Ačių verkiu parimus prie tvoros darželio,
Kai, paspaudę ranką, tyliai nuėjai.
Ašaros sidabro verkė rūtos žalios,
Verkė skanose skendinės rauduo.

Kas paklaus, ko verkiu, ešaros ko byra,
Kas man rūtas revint Podėkdiev eakys,
Kas akys apnacios atsac lino šiede,
Kas o kas, o kaogi ūirdij nuremim.

Seivus dailiai evedžiu staklės ežuolinės,
Plonos glijos draikės taip dailiai, dailiai.
Bankšluosčiuos išouini "Lietuva tėvynė,
tu didvyrių Žemė - mes tavo veikai."

O kada Žemė bus nuo kraujo soti,
Tada tu sugrįši bėru ūrigeliu.
Žiu vandens padusiu moliniam esoty,
Duosiu nusišluostyt rakšluosčiu dailiu.

Čia ašlio kapelis nupiltas
Po beržo svyrucklio šake.
Aš stoviu lyg meilėn apviltas,
Jo praecti joje nemu.

Čia jaunes kovotojas krito
Nu budelio kulkų smailiui.
Vos suštentis rytoe nušvilti,
Jie buvo uibertas ašliu.

Atvedę kareiviai pastatė,
Užriðo skiau prie duobės.
Be pirmajį kenkinių metė,
Tad jiems ēirdis neakaudės.

Jie Šautuvo vamzdžius atstatė,
Jie leikės atidžiai šaltai.
Jaunuolis jiems staiga subukot
Jis žudot mane nekalta!

Jaunuoliui staiga pasigirdo
Šautuvo tronkseno garsai,
Ir jojo galvelė pasviro
Po beržu šakotu žemai.

Mateu, kaip riede ašorės per skruostus
Ir nerimas baius tavo ūirdy.

O nėr žnogaus, kurie tave paguosty,
Dabar paguodas žembj neresi.

Toli paliko tėviškaj motulę,
Suimdam brolių netarė audiez
Prie vario vartų verkianti motulę
O laisvė mūs - dar tolimes žvaigždė.

Vėl nučių vakaras, Kalėdos balto.
Tėvynėj taip nyku ir neramu.
Ar ne todėl toks liudnas tavo veidas
Ir ašorės bekrinto iš ekių.

Oi nieks nemurenins beribio sknuumo -
Nei vakarai žvaigždėti, nei valso garsai,
Tikrai kai laisvės varpos sugaus vėl,-
Prasčiaus viesius ir tau jėunus veidai.

Aš ateitį metau ten laisvę,
Nors pakelėm daug karlygių knyp.
Tai jie gyvenimą prarado už laisvę.
Jų nepamiršime - nei eš, nei tu.

Nenečiau jiems gilių Želio vainiko,
Darbois saugosime, kaip jie kraužu.
Nors ir tėvynėj yra taip nyku,-
Douglau vilties - tikėk, kaip nė tikiu.

KALĖJIMAS

Sistūčiai rudenio vėjas, siaudžia už langus,
O mano krūtinėj ilgu, ilgu neramu.
Skuonetais nuriedėjo ašarė viene,
O širdis valtoja laisvės alkana.

Pebundu iš miego, pakeliu ašis,
Girdėiu surgo žinganius, raktų skambėj.
Ir nicksa nedino, kiek būtu žia kentė,
Kalinio dalinė, o! sunki, sunki.

Oi motinėle mano, motine ašas,
Nerynok prie vartų, ašerų gama.
Gal praboga pro Šalį dar dienelių daug,
Aš ir vėl sugriūsi, tu tikėk ir lauk.

Nespleidžia Dievas antligos palenkta,
Nei mažų paukštelių, ištiktu audros.
Nespleis ir ašų tėviškės brangios,
Čia Marijos žemė ir veikst nos jas.

O jeigu bus skirta, ta sunki dalia,
Sibiras, Uralas, tolino Šalis.
Takeliu augriūsi, laistyta kreju,
Tave ir tavyne taip karštai nyliu.

KALĖDIŲ DAIMA

Saulė teka, Saulė leidžia,
O kalėjine temu.

Drągnos sienos, vienos langas,
Ir tie norai kur guliu.

O aš lango ožis liepa,
Linketa vėjo pušim.
Vei tu liepa, kelia liepa,
Negraudink širdies menos.

Aš menu val giute kraštą,
Brolius žantoniue kovoj,
Ir girdžiu tūvynės šaukem.
Kruvinoje autemoj.

O jūs vienos, nūbris sienos,
Jūs išleiskite manę.
Aš nū laisva téviškely
Trokštu ištikti kovojo.

Kai Saulėlyčiai pogeltos,
Nyksta vienišam lange.
Vei tu skausme, juodas etnusme,
Val sugrįžti pas manę.

Močiut, kaip obelis sulinkus,
Galvo-baltujų jasmintų.
Dar nesonai supat man linge-
Debar gyvent jau išeinu.

Dar kaip norėčiau palydoti
Saulutę Žengiančią miškais
Paskui viene tylai lindėti,
Kol visas žemėj taip praeis.
Tegu vėl skanba man jaunystė
Pienės rageliais laukuoce
Ir dainos, tėviškėj už gine,
Tevirkdo, virkdins mane.
Dar kaip norėčiu bėgt per pieva,
Skardeti sleniu daineles,
Bučuoti žemę kveponia šventą –
Renu svajoti vakarais.

Cirdeti suokiečia lektutę
Ir laukti, žaros kol užges.
Atverti mūlio kaip ūeltini
Ir ilgaisin ištiešt renkas.

Bet reik kelicuti į posauļi,
Užmiršti vasarnas brangias.
Nektis tauši, o nika nelaukia...
Tave, jaunystė, kas priglaus?

Tu buvai toks didie, oš verkiu malytė
 Viešejam kelely, kuriuo tu ējai.
 Rodikiška veile lyg brangi motutė
 Tu mane mylėjai teip karštai, karštai.

O paskui galinei su laivais erelisim
 Sumanei pakilti virš eukštų kalnų.
 Aš eleny ūliejau paliktu našlisite
 Ginti žolie rūta nuo rudens šalnu.

Jou oš prežiūrō jau viešejį keleli.
 Rožės prakydėjo – vis tavęs nėra.
 Det žinau, kad gržti völ ratų derželin
 Ir mane lankyci širdini tyra.

Zeu tada priskinsiu daug baltų lelijų,
 Kurios gržinių šydi ten virš vandenu,
 Teda sužinosi, kaip tave mylėjau
 Ir dėl ko derželi gyviau nuo šalnu.

KUPIŠKINŲ LIAUDIŲ DAIVA

Kas Šiendienė yr valdžioje,
Apie ateiti galvoja.
Vinkas matas kaip ant delno,
Kad už darba nebūs pelno.

Kurie ginkla pavartojo,
Greit į Žydu eiles stojo.
Kas ent bačkon girių tvarka,
Taq krikštynas kelia terka.

Kas mėgo šnipu paloti,
Tas greitai virto iš koto,
Kas kas šnipu niverbuotė,
Nuo žemės bus tuoj nušluotė.

Kas liešuvi ilga turi,
Tas liešnai Šiendienę žigri.
Kas benditus vien dar mato,
Tas kulkas tuoje nukrato.

Ačiū perapėju ūžis Žodžinė,
Tokios rūčiai ir nuobodžiai,
Kad perskaitoje juos suprečiam
Ir ... neu duobė nebekestam.

BOLŠEVIKAMS.

/ pagal "Užtraukiai draugai.../

Drebekit vien bolševikai
 Jums atpildes eina beisus,
 Ties jūsu planai nepavyko,
 Nušluos jus nuo Žemės viens.

Jau kartą tauta jums atleido.
 Tikėjo - gal protas atves,
 Jūs vėl nėčiu apdrebėtėt jas veida,
 Pasate barborų gaujas...

Jūs mėčiai ūkininkot,
 Jei suriebat - išveštėt jas,
 Jūs plėšote diena vežinėte,
 Surinkot net klumpes nenuo.

Sudegint mėčiai vodybos,
 Naujantė tavae senus,
 Už tai,kad žūnus paeiryžęs -
 Dėl laivės paliko namus.

Levočiai išniekino metat
 Po miestų gatvėn ir griovliai,
 Jūs esat velniai išperdži,
 Teturit adiatu jaunes.
 Kelsimų beisus dvokimes
 Terpinene gyvus kepus.
 Jūs matote tai,bet ar žinot,
 Taip pat užterysime jus?

Zinokit vien bolševikai -
 Už tai ka oži Žemėj atlikot
 Jūsu laukia tikri programai.

1945 m. lapkritis

Naujų gretos

Žalių sodžių kuklioji mergaitė,
Koprie staklių paraisai jauna?
Kodėl akeusmę akyne išskaitė,
Švelnus vido grakčių šypaena?

Drobų reišten juk meilę įaudesi,
Nylinėsis tuož ūrgu atjos.
Ko tyliai pilnu rūpesčio veidu
Ir drebū dėl rytojaus dienos?

Kraičių skryniose lūkočiai glūdi,
Greit su tulpėmis žydėti išsiskleis,
Tik laukstai kraujo laukmo priplūdo
Ir potrankos iyginoja kelias.

Nelūdėk, drėginių kelkis, žynokis!
Ateitin - tai kaip soulė šviesi.
Linksmi paukščiai tau vyčniose suokis
Vyturėliai dengaus debony.

Ziūrök! Partizanų ten gretos.
Žingeniai - plienas, o mostai - ugnis.
Gintais kloniai jau ketvirti metai
Niede spindinčio ryšto viltis.

Šitos renkos, kerštui prihrendus,
Nės Tėvynei iš veigo išvečiai
Būs generalis tassios naktyn nužvite,
O mirtis kels beisiai vestuvos...

Jie kaip griniusmes sudundės užu girių,
Laičiai Nali tvirtovės apjuos.
Ir pėdos neužleis, norė ir mirę,
Bytuos, Vakaruos nei Pietuos!

PARTIZANO XIABSY
/pagal "Jau rūduo atėjo"/

Pavasaris atėjo ir jo gražios dienos,
Laisvės partizanai atškuočia gyvens.
Vergo iškankintos, laisvės išsilges
Veidas ilgėsingas balta kiedę nena.

Ach tuo gintas nodžius Kydinčiai dor-
neliai
Sušovėjo širdį, širdį tarp galių.
Tik siela nerimsta, vekerinei apindint,
Prisiimius laisę nellių vekerą.

Cit neverk, mergyto, neliudok prie vertų,
Aš nebeateiciu liepų takeliu.
Jau nebekalbosiu tu nellių žodelių
Ir nebekartoju, kad tavo nyliu.

Jau gana tuo nellių, jau gana tu nodžiu,
Gel kažka dar laisvę nūsų neaplens.
O dabar už laisvę ir už gintę nodžiu
Neno tvirtos rankos priešui mirtį rengs.

Neverk, motule, neverk brangioji,
Kad gūnuželis į kera joje.
Neverk, motule, neigraudinki,
Kad cūnuc eina tévynės ginti.

Vieškeliai platos nedžieis sodinti,
Karžygiai eina tévynės ginti.
Jokit, bernelisi, per leukus, ploves,
O jėsu šygt palaimins Dievas.

Andro neriso, dengus grūmoja,
Sušelstan brolio verkiu, dojuoja.
Saulė nusėdo, mūro tekėjo,
Karo leukuose kurdai Kibėjo.

Kad ne aukšinti vėčio,
Ne mėlynos vėčilkos.
Nebūtum atėję Šia,
Kur slenka dienos pilkon.

Kur tae dulkėtas traukiys,
Taip teli pakeliamo.
Prisinenų mayto nė,
Tas pievas kur Šolinavo.

Prisinenų giutinę nė,
Jos mėlyna padango.
Ar der sugržinė keda
I tėviškėlę brongiu.

Ir vėl bus vėčio grėti,
Šydiens vėl skaičios gėlės.
Nužluostyt kūčiavos galiles,
Jaujantę palydėjės.

Negaila tėtis bei menos,
Bei visko ka turėjau.
Tik gallo,gaila Lietuvos,
Kurią kerštai mylįjau.

Šolinis giutoji Lietuva,
Ar taves neylėjau?
Bet kad neliko mūs vietos čia,
Nes niekad netikėjom.

Krauju pačruvo mūsų žemė
Beržynus papuošė kapai.
Ken užsirėsi tu ji, nergele,
Kodėl jo kapo nelankai?

Tave mylėjo it žévynę.
Ir tu mylėjai ji kerštais.
Tu jau rūtų vainikė pynes,
Jo rausvas lūpas bučiovai.

Bet štai kiek laiko tepraejo,
Oi ne, ne metai keleri.
Kitą bernelių pamylėjai,
Jau savo modij jau skiri.

Už tai dabar, paukšteliams giedant,
Žalis beržynų aplenkyk.
Papuošk jo kapą konkorbžliais
Ir uogienojais apkišyk.

Ar meni kaip ējom, svyrant vocrojui?
 Gal tai buvo vakar, gal senici, seniai...
 Vakario maldą manu ūiegelini grojo,
 Ir saldžiai kvėpėjo nodu jasminai.

Tu kleusei lekštutės aukso eutesose
 Ir kleusei ūiedeli ar myli, ar ne.
 Ab nebėžinėjau ir nebėžinosiu,
 Ar apverkei mūšy krituoj mane.

Jei ištrykštū kraujas tenai prie Šventosios,
 Ar skie išplėštū varnos prie Jaros,
 Tu neverk „nūkyte“, nec tai bus to mičio
 Paakutinis lašas išruojo ir ūirdis.

O jeigu paliksiu keda noru kaip lepos
 Toli nuo gintinės be tėvų maldoes,
 Kur artojo ūagrė lygins mano kapą
 Ir malavi ūiegelini requiem giedos.

Vel išeuš gegužis, tas ūkeningas naktys,
 Vel kvėpės alyvos, svajosi ir tu...
 Tik nebentieku pasakų pasiekti,
 Krites už ūvynę ant ūalių laukų.

Nuo brangioj ūvynoj ūalis, ūalis, ūalis,
 Ir kečkur niūniuoje budintis karys.
 Ak kaip gora ūotā už tėvų ūalelo,
 Kad eupūstū kopą vėjai keturi.

Linko lieknos liepos,
Loko q̄nuolai,-
Šviesiai Saulė,saulė tendė
Vyrų ir ginklai.

Kovon ējo broliai
Vieškeliu plėšia,-
Širdya, šviesi, šviesi laisvė,
Ginklai ant pečių.

Kovės,kol laimėjo -
Drąsūs lyg vilkai.
Jau gana,gana vergauti,
Jau ir taip ilgai.

Kam lešėjo kraujas,
Kam sviro galva,-
Už tai mūsy,mūsy žemė
Laisva Lietuva.

Jau girdoti patrankų grindimai,
 Žen išticius sodkius jau turpdo ugnis.
 Lūžine, broliai, nes nėra tokia likimas -
 Per suką Tėvynė laivą tepalik.

Ei pačiui, kaip leidi mūs žuti,
 Kam nėra ova Jones verti pelonis?
 Juk ir mūs jounystei yr skirte laimę
 Ir nėra kritinės pliko Kirdis.

Nebelaukit jau mūs, seubės,
 Nebegrūbi linkmenis vanagais,
 Nebepinoj grūdų autartiniq
 Kvapios būsenapjūtės tyleis vokariais.

Jums, megztinė, rūteliai derbelisi,
 Jums lelijos ir pievy žiedai,
 O mūs vergdienėliams Tėvynės sūnėliai
 Vie anžinės vargas ir šalti kopai.

Praeis keliu metai, ir jūs mūs pamiršti,
 Gal kartais minonit tikrai deimone,
 Tik motinų sielvarte, okausas, de Jones
 Tildys vyturėlio, pracydgo rytais.

Aš verčiu perlinę
Švie rūtų darželio,
Kai paspudęs ranka
Tyliai nutjosi.

Ašaros nidebro
Verkė rūton žalios,
Skendo ūkenose
Lietuvos laukai.

Kao paklaus kodėl gi,
Ašaros man rieda?
Kao man ravint rūtuo
Padėti Diov - eakyn?

Kao skiu manęsies
Atrus lino šlede?
Kao glio gi kas gi,
Širdi nurenins?

Sesutę mielių nureminčio
Ir pobužiavęs, išėjai.
Kam laisvę iškovot ūdėjai,
Per ankti mirtį sutikai.

Verkia rugeliai ir vosilka.
Trenkėmai sidabro pagrindas.
Išvedė budelinių žisurieji -
Sugriūt į tėviškę maleis.

Išvedę jie tave kankino,
Kenkino, Dievo o brenus.
Baudonou rožėn ūdži Žemė
Ir kreužu puošiasi dangus.

Neverkit, senės, uovo brolių,
Motu juos žisuri mirtis sutiko.
Nėd jie jum neperneš karolių
Iš juodo alibino šalies.

Negrūbi, mielas bernuželti,
Negrūbi neskub neskudos.
Negrūbi noras ir mūnu Žemė
Jau greitai, greitai bus laisve.

P U R I N Y S

2017

1.	Partizanų himnas	1
2.	Ačisveikinimas	2
3.	Tėvynėi	3
4.	Dubynės slėnių partizanai	4
5.	Želioji vanagai miške	5
6.	Vanagai miške	6
7.	Partizanų žygiai	7
8.	Nakties žygiai	8
9.	Deina Tėvynėi	9
10.	Partizanų ilgėys	10
11.	Ar matai kain končia...	11
12.	Giria Blenk	12
13.	Spulutė į vokarus ruošėsi	13
14.	Jaune nesė ant grėblio parimus	14
15.	Kesonici tai buvo	15
16.	Ieškova kaina	16
17.	Žuvusiem draugui	17
18.	Gulėjo lietuvis	18
19.	Plašisi teekamba partizanų deina	19
20.	Broliai Septynieki	20
21.	Partisanai Žilvičiu	21
22.	Nežinomejam	22
23.	Tyliai dūginė staklės	23
24.	Išeušo šiltas povasariolis	24
25.	Pradydo pirmos melavos žabutės	25
26.	M o t i n a i	26